

Mustaa verta (yksinpeli)

Post by hitodama on on Jan 3, 2011 at 3:54

// Tämän angstipelin aika tulikin näköjään varsin nopeasti, ihan vaan siksi koska elämä. //

Huuhkajan yöllinen huhuilu osaa olla varsin huomiotaherättävä ääni, joka vetoaa kuulijasta riippuen mitä moninaisimpiin tunteisiin: pikkueläimille se on konkreettinen muistutus kuoleman alati väijyvistä uhasta, suuremmille se saattaa tuoda mieleen huomattavasti abstraktimpia aatoksia jylhistä metsistä ja koskemattomista erämaista. Vaan onko tuolla karkealla jaottelulla varsinaisesti mitään tekoa fyysisen koon kanssa, se onkin sitten jo juttu sinänsä. Yhtä lailla kun pienet tuntevat tässä nurinkurisessa maailmassa joskus olonsa todellista suuremmiksi ja suuret mitättömän pieniksi. Sen oli muiden muassa Darjeth Musta oppinut lyhyen elämänsä aikana omakohtaisesti tuntemaan hieman turhankin hyvin.

Tuo vasta hieman yli vuorokausi sitten Befalasin alfaksi "kruunattu" koirasusi makasi juuri nyt laakealla kivellä keskellä maidensa niittyä, eikä todellakaan katsellut leijonakuningastyyllisesti maisemaa sen omistajuudesta itselleen ylpeillen. Ei, vaan uroksen katse oli lasittunut tuijottamaan toista hänen etutassuistaan, josta tihkui pienenä norona verta kylmän kallion päälle. Vaikka hän oli luullut jo kasvaneensa ulos pahimpia teiniaikojaan vaivanneista synkistelykohtauksista, olivat äskettäin niskaan vyöryneet muutokset ja kapeita hartioita järjestyttävänä painavat uudet vastuut saaneet kaivetuksi nuo taipumukset jälleen kerran esiin piiloistaan. Niinpä, ennen kuin nuorukainen oli sitä oikeastaan itseään tajunnut, oli hän polkuanturansa kutinaa lievittäessään yltynyt järsimään ihoa niin suurella vimalla, että se oli lopulta kulunut puhki. Vasta veren tuttu rautapitoinen maku oli saanut Kulorastaan viimein lopettamaan ja jättämään tassunsa rauhaan. Halu haavan kasvattamiseen olisi ollut yhä mittava, mutta mielen perältä ohjeitaan ärsyttävästi huuteleva realisti oli saanut uroksen uskomaan, ettei hänellä ollut toistaiseksi varaa rampauttaa itseään kovin pitkäksi aikaa. Miltä sekini nyt sitten olisi näyttänyt, jos tuore johtaja olisi päivät pääksytysten "laiskoteltuaan" tullut viimein alas armaalta kiveltään vain huomataksseen pystyvänsä laskemaan painoaan ainoastaan kolmelle koivelle? Ei hyvältä, ei alkuunkaan.

Ei sillä, että kerran mieleen hiipineet synkeät ajatukset niin vähällä olisivat kuitenkaan luovuttaneet otettaan. Niinpä Darjeth oli tassun verenvuodatusta katsellessaan alkanut laskea kaikkia niitä asioita, joita hänen elämässään kansoitti väreistä kaikkein synkein, tuo kaikkien värisävyjen tummin huippu: musta. Oli suorastaan ironista, kuinka paljon niitä löytyi - ei sillä, että ne kaikki olisivat kirkkaassa päivänvalossa ja luottavaisen mielentilan vallitessa olleet mitenkään negatiivissävytteisiä asioita, mutta nyt olikin pimeä uudenkuun yö, jossa elämän olemassaolosta kieli ainoastaan pöllön yksinäinen kutsuhuuto.

Vaan niin, ensimmäisenä mieleen uroksella tuli luonnollisesti hänen oma nimensä: Darjeth Musta. Mustan nimi, jonka tänä päivänä varsin harva lahkolainen enää muisti, kulki tuoreena ja elävänä nuorukaisen mukana sinne, minne hän ikinä menikin. Vaikka koirasusi oli mittaamattoman ylpeä suvustaan ja sen saavutuksista, tiesi hän sen tuovan varmasti jonakin päivänä mukanaan myös arvaamattomia haittapuolia. Varmasti vielä jossakin eli joku, jolle sinisilmän isä tai isoisä oli tehnyt heidän mielestään vääryyttä, ja joka olisi enemmän kuin halukas vyöryttämään kaunansa suvun viimeisimmän polven niskaan. Tehtävä ei olisi edes turhan vaikea, sillä Darjeth oli perinyt esi-isiltään nimen lisäksi myös seikan, johon se mitä ilmeisimmin viittasi: tunnistamisen naurettavan helpoksi tekävän pikimustan, yönmaalaaman turkin. Vaikka hän oli kahminut joitakin rakenteellisia piirteitä myös vaalealta äidiltään, loistivat suvun urosten piirteet lävitse kaikkein kirkkaimmin. Nyt, kun hän olisi vieläpä Befalasin - mustaturkkisista koira-eläimistä koostuvan lauman - johtaja, saattaisivat epäedulliset tahot koska tahansa kuulla keneltä tahansa juttuja hänestä, hänen olinpaikastaan ja ylipäätään hänen olemassaolostaan. Vasta nyt uros todella ymmärsi, miksi Mustan suku lieni pysynyt erossa laumatoiminnasta aina hänen päiviinsä saakka: laumassa kaikki oli yhteistä ja julkista, lauman alfana vieläpä monin verroin tavallisia laumalaisia pahemmin. Mikään ei ollut pyhää ja yksityistä, vaan juoruilu oli käytännössä sama asia, kuin tiedon välittäminen eteenpäin. Vaikeahan siinä oli enää tehdä yhtään mitään, mistä ei ollut halukas kertomaan jokaiselle vastaantulijalle täysin avoimesti. Ja varovainen nuorukainen kun ei olisi tahtonut kertoa kenellekään yhtään mitään, jos hän itse olisi voinut päättää. Vaan

kun ei voinut. Hän ei voinut tehdä mitään, ja silti hänen olisi pitänyt tehdä aivan kaikkea. Miellyttää laumalaisiaan, miellyttää sukuaan, miellyttää Herraa. Niin paljon, kuin paimenkoiransukuinen muiden palvelemiselle altistavia geenejä omasikin, tuntui näin monen eri asioita haluavan tahon tahtojen toteuttaminen olevan hänelle liikaa, repivän hänet kappaleiksi.

Toistaiseksi viimeisenä huomionaan Darjeth Musta havaitsi, että mustasta polkuanturastaan mustien kynsien välistä mustalle kivelle tipahteleva verensä näytti mustassa yössä niin ikään mustalta. Kenties myös katseensa sittemmin sumentaneet kyyneleet olivat mustia, sillä tehokkaasti ne ainakin saivat uroksen uppoutumaan yhä syvemmälle mustan mielensä syövereihin.

"Herra..." lahkolainen hetken kuluttua tukahtuneesti niiskaisi.

"*Ota minut pois... En minä osaa, en minä pysty tähän.*" Oli vaikea sanoa toivoiko nuorukainen todella omaa kuolemaansa, mutta ainakaan Herransa ei sitä ilmeisesti vielä toistaiseksi katsonut tarpeelliseksi. Ei tuo mystinen voima haluistaan toki sen tarkemmin kertonut, ei niitä selitellyt tai tehnyt tiettaviksi, kunhan pysytteli vain rauhallisen tiukkana läsnäolon tunteena palvelijansa mielen perukoilla. Melkein kuin kristittyjen Jumala, joka ei välittänyt sekaantua Häneen uskovien elämään, kunhan nämä vain toimittaisivat velvollisuutensa - tekivät he sen sitten ilolla tai itkien ja hammasta purren. Hän ei yksinkertaisesti tuntunut välittävän.

Tovin hiljaisen kyynelehtimisen jälkeen, kun ei vielääkään saanut minkäänlaista konkreettista tukea tai apua ylemmältä taholta, iski Darjeth jälleen hampaansa kiinni jalkapohjaansa. Järjen väistyttyä hetkellisesti ahdistuksen tieltä nuorukainen puri niin, että jalka tuntui olevan liekeissä, tulen löytäessä tiensä suoraan uroksen sydämeen saakka. Tuskan yllettyä sietokyvyn rajoille irrotti tummaturkki otteensa ja kohotti kuononsa lyhyeen, murheelliseen ulvahdukseen. Jopa huuhkaja vaikeni tuon suruntäyttämän äänen kaikuessa niittyjä ympäröivien puiden pinnoista ympäriinsä.

Hiljaisuuden pian laskeuduttua avasi Darjeth henkeään haukkoen silmänsä ja vilkaisi varoen tassuaan. Huojentuneena, mutta toisaalta yhtä aikaa myös jokseenkin pettyneenä hän huomasi, ettei puremansa ollut saanut oikeastaan järin pahaa jälkeä aikaiseksi. Sillä eihän hän voinut itseään rampauttaa, kuten aikaisemmin jo tuli todetuksi. Ei hän voinut. Ei hän halunnut.

Ei hän halunnut.
